

Ordre de Culte

19è Diumenge després de Pentecosta 19-10-2025

Preludi musical

Si jo no sé el camí (47 CG) Música: J. Bacchus Dykes; Traducció: M. E. Vidal

Benvinguda i pregària

Himne: *Lloança a Déus cristians doneu* (28 CG)

Música: Nicolau Herman; Lletra: M. E. Vidal

Crida a la lloança: Salm 19

Himne: En Jesús trobem el suport

Música: Tradicional de Kenia; Traducció: Judit Pallàs

Lectures bíbliques:

Jeremies 31, 27-34

2 Timoteu 3, 14 – 4, 5

Himne: *Dios de gracia, Dios de gloria* (314 HC)

Música: John Hughes; Lletra: Harry Emerson, tr. F. J. Pagura

Proclamació de la Paraula

Lluc 18, 1-8

Pregària per la il·luminació

Interludi musical

Quin gran regal Farren/Robinson/Thompson, arr. M. Hayes

Resposta a la Paraula

Himne: *Podem ajudar* Música i Lletra: Elies Cortès

Vida comunitària

Ofrenes

(Interludi)

Anuncis

Himne: Cadena d'amor Música: Pat Berning; Traducció: Judit Pallàs

Benedicció

Postludi

Si jo no sé el camí (47 CG)

Música: J. Bacchus Dykes; Traducció: M. E. Vidal

Litúrgia i Proclamació de la Paraula: Marta López Ballalta

Música: Grup Pizzicato

Lectures: Joan Turón

Diaques: Esther Rió i Anna Plantada

Butlletí: Rubén Pallàs

Església Protestant de Barcelona – Centre

Carrer dels Tallers, 26 – 08001 Barcelona

Correu electrònic: info@esglesiatallers.org - web: www.esglesiatallers.org

Compte bancari: Banco Santander: ES10 0049 4700 3523 1697 4367

EL BUTLLETÍ

Església Protestant de Barcelona - Centre

Nº 2002 - 19 d'octubre de 2025

Una Pau Desitjada

Maquiavel va ser el primer pensador que va separar la política de l'ètica. El llibre *El Príncep* tracta de com governar una ciutat o república per mantenir l'estabilitat i la unitat de l'estat amb la finalitat de conservar el poder. Amb aquest llibre Maquiavel trenca amb la idea medieval que la política ha de seguir sempre la moral cristiana i enceta el realisme polític. Tot i ser un llibre que no gaudeix de bona premsa cal dir en el seu favor que tracta la política sense falsa moral i amb tota sinceritat, en resum el llibre és un tractat per poder mantenir el poder l'estabilitat i l'ordre i cal dir que les virtuts que per Maquiavel ha de tenir un governant estant molt per sobre de la majoria dels polítics actuals. D'ell és la famosa frase "El fi justifica els mitjans" que traduït al nostre temps seria "raó d'estat". No ens enganyem, els nostres polítics segueixen els principis de Maquiavel. L'astúcia, el càlcul, la manca d'escrúpols, la manipulació està en el manual d'instruccions de qualsevol polític, potser no tots, però sí una gran majoria. I seríem naïfs si penséssim el contrari.

Estic orgullós de la posició que el govern de Pedro Sánchez ha mantingut en relació amb el conflicte israelianopalestí exigint el cessament del genocidi que l'exèrcit d'Israel, comandat per Benjamin Netanyahu, ha perpetrat en la població palestina. En relació amb aquesta posició del govern espanyol, fa unes setmanes, el president José María Aznar va fer unes declaracions en relació amb aquest conflicte i a la posició del govern espanyol en les que va afirmar que: "La política internacional no és qüestió de sentiments, sinó de realitats. Afrontar i canalitzar situacions tràgiques és una de les servituds de la política. Una de les menys fàcils. Es tracta de contribuir a un món més segur i lliure. I no de convertir a Espanya en un Estat que no sigui fiable". Cal dir que la paraula "sentiments" emprada per Aznar és un eufemisme d'"ètica".

Amb aquestes declaracions Aznar s'alineava amb Donald Trump i Benjamin Netanyahu menystenint el dret internacional i considerant els més de seixanta mil morts gazians com un dany col·lateral. Ja ho va dir Winston Churchill, "els estats no tenen amics sinó interessos". I aquí està la qüestió. Quin interès tenen els gazians en l'ordre internacional? A quin estat li importa el poble palestí? El poble palestí només han tingut el suport que dels ciutadans de democràcies occidentals - on encara hi ha el dret de manifestació i d'expressió - han pogut exercir pressionant els seus governs. Les protestes propalestines que van aconseguir interrompre el recorregut de la "Vuelta a Espanya 2025" van ser durament criticades per la presidenta de la Comunitat de Madrid Isabel Ayuso adduint que malmetia el nom d'Espanya. El fet d'afirmar que el bon nom d'Espanya és més important que denunciar un genocidi ens dona idea del seu nivell ètic.

Però tenim un bri d'esperança. Aquesta setmana s'ha arribat a un acord per un alto el foc que contempla vint punts. Desconec si els motius reals que han portat al president Trump a forçar a Netanyahu acceptar l'acord són producte d'un sentiment sincer per la pau o hi ha darrere interessos ocults. En qualsevol cas benvingut sia malgrat que el fet ni Israel ni Hamàs l'hagin signat demostrí que l'acord és molt fràgil.

La pau no és la fi de la violència, Definir el concepte pau com el cessament de l'enfrontament bèl·lic és reduir el concepte a: "La violència està controlada". Al nostre país, l'1 d'abril de 1939 va ser l'inici d'un període de pau -o això diuen els historiadors-. Però va ser un període basat en el ressentiment, la venjança i l'odi. La revenja que "Els nacionals" van infringir als republicans va ser sense cap dubte un crim de guerra. La pau no és el fi de la violència, la pau és com un edifici en construcció. Calen fonaments i bons materials. Si els fonaments no són sòlids l'edifici tard o d'hora s'enfonsarà. Si els materials no són bons, tard o d'hora l'edifici s'escardarà.

Per arribar a la pau vertadera cal desitjar-la, cal somniar-la. Una pau no és real si no la fonamentem en la justícia, el perdó i la reconciliació. És a partir d'aquests fonaments que podem construir la pau. Iugoslàvia era un país compost per cinc nacionalitats que durant la Segona Guerra Mundial tots els bàndols van cometre atrocitats, però governat pel mariscal Tito van gaudir d'un període de no-violència. Però la mort de Tito, les velles ferides no curades van fer que la pau saltés pels aires. El ressentiment, l'odi i el desig de venjança va esclatar amb una violència terrible. És sobre la justícia, el perdó i la reconciliació que podem avançar cap a la tolerància, el respecte i finalment la concòrdia. En el tractat "La Pau Perpètua: un projecte filosòfic", Immanuel Kant posa les bases per una pau duradora. Els sis primers articles del tractat són per posar fi a les guerres i diuen el següent:

1. No fer tractats amb reserves secretes que permetin futures guerres.
2. No annexar o comprar estats.
3. Eliminar els exèrcits permanents, perquè fomenten la guerra.
4. No endeutar-se per finançar guerres.
5. No intervenir per força en altres estats.
6. No fer en guerra actes de traïció (com assassinats o violacions de tractats).

Pensava que en les democràcies occidentals havíem arribat a la pau perpètua, però fa un temps ençà, han aparegut destructors de la pau. Escolto professionals del conflicte que atien els enfrontaments. No és un fenomen del nostre país sinó que es repeteix en molts els països. El seu discurs intenta inocular el virus de la por, del ressentiment i de la venjança. Les xarxes socials són el vehicle idoni per transmetre aquests discursos. El resultat és enfrontaments com el de Torre Pacheco, col·lectius assetjats i territoris enfrontats. El que pretenen aquests discursos són adhesions incondicionals, crear trinxeres on el que abandona la lluita és un traïdor i un desertor. Però el problema no és només que hi hagi aquests discursos, sinó que hi ha persones que se'ls creuen. Hauríem d'estar molt preocupats per l'auge del nivell de violència de les nostres societats i hauríem d'estudiar els motius que porten a aquesta deriva.

Les diverses denominacions cristianes han viscut enfrontades durant molts segles. Les guerres de religió van assotar Europa. Al nostre país el Tribunal de la Santa

Inquisició es va encarregar d'eliminar qualsevol rastre de la Reforma protestant. Casos més paradigmàtics van ser l'execució i empresonament dels focus protestants de Sevilla i Valladolid en 1559. A França les guerres de religió van provocar la trista nit de Sant Bartomeu. Inclús en el segle passat les persecucions de protestants i prohibicions de qualsevol acte en el nostre país va ser implacables fins a la famosa llei de tolerància religiosa de 1967. Però entre tots hem sabut oblidar els nostres ressentiments, hem sabut perdonar-nos, hem volgut reconciliar-nos i hem tingut el desig de construir la pau, hem tingut la voluntat de construir l'ecumenisme, un edifici de pau entre nosaltres on tots som respectats. Aquest hauria de ser el paradigma on s'haurien d'emmirallar totes les nacions per construir un món de pau.

Rubén Pallàs

ANUNCIS I COMUNICACIONS

FAMÍLIA CRISTIANA

Tinguem presents a les nostres oracions els germans que tenen problemes de salut i a les persones que en tenen cura. Que el Senyor els acompanyi cap a una presta recuperació.

CANAL YOUTUBE

Podreu seguir el culte en directe a l'adreça a al web de l'església: www.esglesiatallers.org

CISTELLA SOLIDÀRIA

Seguim atents a les urgències del "Chiringuito". Cada setmana preguntem i intentem tornar a omplir els buits de les prestatgeries. Hem demanat 10 sacs de dormir, perquè els tinguin apunt per anar repartint perquè el fred no trigarà a arribar!!!! Recordeu que si teniu roba, sabates, bosses, tovalloles, etc que no heu de fer servir, ells les repartiran i faran un bon servei a gent que ho necessita. Moltes gràcies a tots/es.

AGENDA

- El 25 d'octubre tindrem el Culte de la Reforma de l'EEC a l'església de Santa Coloma, a les 18:30.
- Del 23 al 29 d'octubre la nostra pastora estarà al Caire en la reunió del Comitè de Fe i Ordre del Consell Mundial d'Esglésies

LA MONEDA MÉS PETITA

Ja és temps de començar a portar aquelles petites monedes que anem guardant a casa. Són les més petites que ajuden a fer coses grans. No espereu a l'últim moment. Les podeu entregar a la Marta Huch..

EL NEN DE NADAL

Per aquest 2025, les capsetes aniran destinades a infants de Guinea, Romania, Ucraïna i nord d'Àfrica. Important: no posar líquids, sabó, pasta de dents ni joguines relacionades amb mort o guerra. La recollida a l'església serà el 9, 16 i 23 de novembre.